EMEKÇİ'den MEKTUP

Yıl: 1 Sayı: 6 25 MART 1975 FİYATI: 150 Krş.

ÇİFT GEYİK KARACA İŞÇİLERİ DİYOR Kİ:

"Ya ölürüz, ya hakkımızı alırız!"

Çift Geyik Karaca fabrikasındaki grevi sıkıyönetim yasakladı. Lokavtın da yasaklanmış olmasına rağmen, patron % 4 lük kontenjan hakkından yararlanarak 15 işçiyi işten attı. Bu kapalı bir lokavt uygulaması idi. Ama grevleri yasaklayan sıkıyönetim makamları bu olay karşısında sessiz kalmayı tercih ettiler. Toplu sözleşme döneminden, 5,5 ay geçtiği halde, hâlâ eski toplu sözleşme hükümleri uygulanmaktadır. Bu durumu işçiler sıkıyönetim makamlarına şikâyet ettiler ve işyerinde bir toplantı yaptılar. Bu toplantıdan haberi olan patron, ilk fırsatta eski toplu sözleşmedeki kıdem tazminatı hükümlerini uygulayarak 15 işçiyi işten attı. Eğer grev yasaklanmamış olsaydı, grevde olan bu işçiler işten atılamayacaktı. Sıkıyönetim makamlarının grevi yasaklayan, lokavta müsaade eden bu uygulamaları da bir kere daha göstermiştir ki, sıkıyönetimin amacı; işçinin, emekçinin haklı eylemlerini engellemek, patronların çıkar düzenini korumaktır.

ÖLÜM ORUCUNDAKİ İŞÇİLER:

Sıkıyönetimin de yardımı ile işten atılan 15 Karaca işçisinden 6'sı, işten atılanların tekrar işe alınmaları için ölüm orucuna başladılar. Ve şunları söylediler:

«Sıkıyönetimin grevimizi yasaklaması üzerine işbaşı yaptık. Patron, onbeşimizin iş aktini sıkıyönetime sığınarak kanunsuz olarak feshetti. Türk-İş üyesi Teksif'in tutumunu ve hakkımızı savunmayacağını bildiğimiz için ölüm orucuna başladık. Fabrikada çalışan 400 arkadaşımız ilk gün (18 Mart 1975) patronun verdiği yemeği yemeyerek bizimle omuz omuza olduklarını gösterdiler. Biz, onların da aç kalmaması için bu bir günlük dayanışmalarının yeterli olduğunu söyledik. Bu arada çeşitli fabrikalardaki (DİSK'e bağlı Tekstil üyesi Örme-İş, DİSK'e bağlı Kimya-İş üyesi Merbolin vb. fabrikalar) arkadaşlar bizimle dayanışma içinde olduklarını her fırsatta belirtiyorlar.

«Ölüm orucu ve diğer arkadaşlarımızın yemek yememesi kararını bizler aldık. Sendikacılar bu karara uymak zorunda kaldı. Aslında onlardan fazla bir şey de beklediğimiz yok.

«İşverenin attığı işçiler genellikle kıdemli arkadaşlar. Ancak patron kıdem tazminatımızı vermemek için yeni bir oyun uyguluyor: Kıdem tazminatımıza bir gün kala işten atıyor. Böylece patron hem tazminat vermekten, hem de direnişte önderlik eden işçilerden kurtuluyor.»

PATRON VE SARI SENDİKACILAR

Patron fabrika dışında başka işyerlerine de işvererek, vergi kaçırıyor. İşçinin en doğal haklarını vermemek için onu kanunsuz olarak işten atıyor. Öte yandan ise sarı sendikacılar, patronun, bu haksız uygulamalarına çanak tutuyorlar. Karaca işyerinde yetkili bulunan Sarı Teksif olaya seyirci kalıyor. Sadece Teksif ikinci başkanı Bilal Şişman, işçilere «geçmiş olsun» deyip, başka hiçbir girişimde bulunmuyor. Bilal Şişman işçilere çadırda şöyle demiştir: «Ben yeni toplu sözleşme tarihini eski sözleşmenin bitiş tarihinden itibaren başlatamam. Bu konuda başlatacağım diye de söz veremem. Ben patronla pazarlık masasına böyle katı kararlarla oturamam.» Bu sözleri ile de bir kere daha sarı sendikacılar patronla ilişkilerinde nasıl bir çanak yalayıcı olduklarını göstermişlerdir.

SARI SENDİKACILARIN ÇABASI BOŞUNADIR!

Siz sarı sendikacılar, madem «yeni sözleşme eski sözleşmenin bitiminde başlasın» şeklinde ifadesini bulan, işçilerin en doğal haklarını savunmuyorsunuz, bırakın bu işi işçi kendisi yapsın. Ama şunu da bilin ki, işçiler bunu zaten sizlerden beklemiyorlar. Çünkü onlar hergün gerçek sendikacılık uğruna, sarı sendikacılığı yıkmak için mücadele ediyorlar.

Siz sarı sendikacılar, bugüne dek hep, «İşçi politika ile uğraşmamalı. Sendikaların politikası, partiler üstü olmalı.» dediniz. Sizin bu politikanız, sağ partilere dayanan, kendinize bakanlık senatörlük koltukları veren ve işçilerin sınıf bilincine ermesini engellemek için ortaya atılmış bir çıkar politikasıdır. Ama şunu iyi bilin ki, işçi sınıfının kendi siyasi örgütü önderliğinde, devrimci mücadelesini engelleyemeyeceksiniz.

Siz sarı sendikacılar, işçilerin haklarını alamayıp, patronla anlaşarak, sıkıyönetiminde yardımı ile işçileri işten attırarak, onları ölüm orucu gibi pasif direnişe sürüklediniz. İşçilerin, direnişini başarıya ulaştırabilecek tutarlı, aktif eylemlerini engellemek ve pasif direnişe geçmelerini sağlamak; belki kısa bir süre için patron-sarı sendika-sıkıyönetim işbirliğine bir fayda sağlar. Ama şunu bilin ki; gittikçe sınıf bilincine eren işçiler Ülker'de, Northern'de olduğu gibi en tutarlı ve en cesur dirneişlerle mücadele edecekler ve haklarını söke söke alacaklardır.

Sosyalizmi işçi sınıfı hareketi ile bütünleştirmek görevimizdir

Emekçi halkımız deyince başta işçi sınıfımız olmak üzere, köylülük ve diğer emeğiyle geçinen tabakalar akla gelir. Yani Türkiye nüfusunun, emperyalizmin bir avuç işbirlikçisi dışında kalan büyük kesimi.

Emekçi halkımızın mevcut düzene karşı hoşnutsuzluğu yoğundur. Bunun ortadan kalkması için çözüm yolu nedir? Çözüm yolunun ne olduğunu şimdiden bildikleri söylenemez. Bu bilinç, proleter devrimcilerinin emekçi kitleler içinde yapacağı çalışmalarla yerleşecektir.

Emekçi denince ilk akla gelen işçi sınıfıdır dedik. İşçi sınıfının hareketinin tarihini incelersek, bu hareketin her ülkede başlangıçta sosyalizmden ayrı olarak varolduğu dönemler olmuştur. Bu ayrılık hem işçi sınıfı hareketinin istenilen etkinlikte olmasını önlemiş hem de sosyalist hareketin gelişimine zarar vermiştir. Ne zaman ki işçiler, sosyalist mücadele metotlarıyla sınıf düşmanlarına karşı savaşmaya başladılar ve sosyalizmin kendileri için bir mücadele silahı olduğunu anladılar, o zaman mücadeleleri etkinleşti. **Sosyalizmle işçi sınıfı hareketini bütünleştirmek devrimciler olarak başarmamız gereken en önemli görevimizdir.** Bu görev ancak doğru devrimci çalışma metodlarıyla başarılabilir. Bu görevin başarılamaması sosyalizmin işçi sınıfı hareketinden tecrid edilmesi demektir. Bu da kaçınılmaz olarak işçi sınıfı hareketini kısırlaştıracak, yozlaştıracaktır. İşçi sınıfı hareketi kendi sağındaki güçlerin kuyruğuna takılacaktır.

Proleter devrimcilerinin işçilere sosyalizmin kendi ideolojisi olduğunu anlatabilmek için ilk adımda onları siyasetle uğraşır hale getirmek zorundadırlar. Ve mevcut düzene karşı olan geniş hoşnutsuzluğun olumlu çözüme bağlanmasının kendi sınıf çıkarları doğrultusunda politikaya katılmalarıyla sağlanacağı anlatılmalıdır. Politika ile uğraşır hale gelen, giderek devrimci nitelik kazanan işçilerin daha üst düzeye ulaşması için kendilerini seferber etmek görevi karşımızdadır. Bu görevin başarılmasıyla işçi kökenden olmayan sosyalistler ikinci planda kalacaklardır. Tarihte hiçbir sınıf hareketi örgütlemeye ve yönetmeye muktedir, sivrilmiş temsilciler ve siyasi liderler yetiştirmeksizin iktidar alternatifi olamamıştır. İşçi sınıfımızın mücadele tarihi bu nitelikte erkek ve kadınların varolduğunu bize göstermiştir.

Emekçi halkın kendi içinden çıkan işçi liderleri, köylü liderlerinin kitlelere gitmesi ve propaganda, ajitasyon, örgütlenme çalışmasını yapması en emin ve verimli çalışma metodudur. Çünkü onlar kendi sınıflarının meselesini daha etkili olarak anlatırlar. Emekçileri sosyalizm davasına kazanmada daha başarılı olurlar.

DEMOKRASİ UĞRUNA MÜCADELEDE KÖY EMEKÇİLERİ

İşçilerin ve onların öncülerinin 'sendika seçme', 'kendi siyasî partilerinde birleşme' özgürlüğü sloganlarıyla yürüttüğü mücadele, tüm halkın DEMOKRASİ UĞRUNA MÜCADELESİDİR. Yani tarladan fabrikaya kadar herkes için, bütün halk için serbestçe örgütlenebilme hakkı uğruna mücadele.

Siyasi özgürlük emekçi halkı bir anda yoksulluk ve baskından kurtaramayacaktır. Şehir ve köy emekçileri için, zenginler hesabına çalışmaktan sömürüden bir **anda** kurtarabilecek kestirme yol yoktur. Emekçi halkın **kendinden başka güveneceği** ve umutlarını bağlayacağı bir kimse yoktur. **Kendi kendini kurtaramazsa,** işçiyi sömürüden, yoksulluktan kimse kurtaramaz. Kurtuluş için de işçiler birlik içinde tek bir partide birleşmek zorundadırlar. Türk Ceza Kanununun 141 inci ve 142 inci maddeleri gibi faşist kanunlar bunu önlemek içindir. Toplantıların ve gösterilerin dağıtılması, işçiler için yayın yapan gazete ve dergilerin toplatılması hep işçiler birleşmesin diyedir.

'Birleşmek için, birlikler kurma hakkına, birleşme özgürlüğüne, siyasal özgürlüğe sahip olmak gerekir. Siyasal özgürlük, emekçi halkı bir anda yoksulluktan kurtarmayacaktır, **ama işçilere yoksullukla savaşacak bir silah verecektir.** Yoksulluğa karşı, işçilerin kendi birliğinden başka savaş aracı yoktur. Olamaz da. Ama halk içinden milyonlarca insan **siyasal özgürlük** olmadan birleşemezler'.

Yoksul köylüler, tarım bölgelerinin emekçileri iktisadi ve siyasi mücadele örgütlerini kurmak bakımından, şehir işçilerine göre daha elverişsiz koşullar içindedirler. İstatistiklere göre Türkiye'de onbeş milyonluk çalışabilen nüfusun dört milyonu işçidir. Sendikaların Çalışma Bakanlığına verdiği rakamlara göre, bu dört milyon işçiden 2,7 milyonu sendikalıdır. Ama bu kabarık sayı bizi yanıltmamalıdır. Çünkü yine aynı kaynaklara göre toplu iş sözleşmesi ile bir işyerine bağlı işçi sayısı 869 bindir ve sendikalı işçinin tesbitinde iş sözleşmesi ile bir iş yerine bağlı bulunan işçi sayısı esas alınmalıdır.

Yani dört milyon işçiden ancak 869 bini toplu sözleşme ile bir işyerine bağlı olduğuna göre, gerçekten sendikalı işçi sayısı bir milyonu geçmemektedir. İşçilerin 'sendikalaşma', 'sendika seçme' ve 'kendi siyasi partilerinde birleşme' mücadelesinde henüz aşacak çok engelleri var.

TARIM İŞÇİLERİNİN DURUMU DAHA DA KÖTÜ

Tarım alanında çalışan işçilerden ancak 8164'ü toplu iş sözleşmesi yapmıştır. Yani tarım işçilerinin, yoksul köylülerin meslek örgütlerinde ve kader birliği durumunda olduğu şehir işçileriyle sosyalist partilerde birleşme mücadelelerinde aşacakları yol çok daha uzun bir yoldur. Bu birleşme siyasi özgürlük olmadan gerçekleşemez. Bu bakımdan işçilerin **DEMOKRASİ UĞRUNA MÜCADELESİ** yoksul köylülerin de mücadelesidir.

Köylüler tek bir sınıf değildir. Köylerde sınıflar vardır. Bunlar toprak ağaları, zengin köylüler, orta köylüler, yoksul köylüler, kır işçileridir. Bunların aralarındaki fark toprağa sahip olmak durumuna göre belirlenir. 1960' larda çiftci ailelerinin sayısı ve toprak mülkiyetinin dağılımı bu konuda belli ölçüde fikir verebilir:

Büyük ağa ve köy zenginlerinin aile sayısı, tarım nüfusunun % 1,6'sı olan 51.000 olmasına rağmen, tarım yapılan toprakların 12,602,000 hektarına sahiptirler. Bu miktarda tarım topraklarını % 59.8'ni kapsamaktadır. Buna karşılık, orta, küçük, ve fakir çiftçi ailelerinin toplamı 2.474.000 yükselmiş, sahip oldukları toprakların toplamı da 8.398.000 hektar kadardır. Bunun anlamı tarım nüfusunun % 81,8'i, tarım topraklarının % 40.2'sine sahip demektir. Bütün bunlara karşın, 1913 yılında topraksız köylü aile sayısı 80.000 iken, 1963 yılında 501.000 yükselmiştir. Bu da açık olarak, kırda yaşayanların hızla mülksüzleştiklerinin kanıtıdır.

Köydeki zenginlere karşı mücadele etmek için mülksüzleşen köylüler ve tarim işçileri kendi aralarında birleşmek, tüm baskı kuvvetlerine sömürü ve yoksulluk düzenine karşı koymak için de şehir işçilerine katılmak zorundadırlar.

Proleter devrimcilerin de «.. Yeni ve daha iyi bir toplum düzeni, yani sosyalist düzeni kurma yolundaki mücadelelerinde, tüm işçilerin açık ve yoğun bir biçimde birleştirebilmek için siyasal özgürlüğe ihtiyaçları vardır.»

Dıştan ve içten çifte sömürüye uğrayan ülkemizde siyasi demokrasinin önündeki en büyük engel emperyalizmin özellikle ABD emperyalizminin boyunduruğudur.

Emperyalizmin Türkiyede her alanda ki etkisi ortadan kaldırılmadıkça siyasi demokrasinin talepleri gerçekleşemez. Bu bakımdan demokrasi mücadelesi ile bağımsızlık mücadelesi iç içedir birbirinden ayrılamaz.

Peki kent ve köy emekçileri bu bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadeleyi nasıl vereceklerdir. Bunu ayrıntılı olarak anlatmak uzun sürer, ancak bir cümleyle şunu söyleyebiliriz: Bütün engellere rağmen bütün baskılara rağmen meslek örgütlerinde birleşerek, kendi sosyalist partilerinin önderliği altında birleşerek ve bunun için Anyasa'da yazılı demokratik hak ve özgürlükleri son kertesine kadar kullanmayı bilerek ve kullanarak.

Almanya'da çalışan işçilerimiz ve çözüm bekleyen sorunlar

Geçtiğimiz yıl içinde Çalışma Bakanlığı yetkilileri Almanya'ya beşyüzbininci işçiyi törenle gönderdiler. Bu konuda gazetelere bol bol demeçler verdiler. İşçilerimizin göndereceği dövizlerden uzun uzun söz edildi.

Yeraltı ve yerüstü servetlerinin yabancılara peşkeş çekildiği bağımlı sömürülen ülkelerde; ekonomi ve politika ülkenin ulusal çıkarları yönünde değil, o ülkeyi soyup soğana çeviren emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç kapitalistin istediği yönde düzenlenir. Bu ülkelerde ucuz işgücü ve ucuz hammadde kaynakları emperyalist tekellerin elindedir. Emperyalizme bağımlı sömürülen ülkelerde ekonomik durum kaçınılmaz olarak işsizliğe ve pahalılığa yol açmaktadır.

Bizim yurdumuz da yukarda sözünü ettiğimiz ülkeler safındadır. Bu durumda, ülkemizde işsizlik ve pahalılık gün geçtikçe artan bir hızla yoğunlaşmaktadır. 1960'lardan bu yana işsizliğe sözde bir çare bulabilmek amacıyla Türk işçilerine Almanya ve Avrupa'nın öteki gelişmiş kapitalist ülkelerin kapıları açıldı.

Kapitalist toplumun temelinde işçgücünün tıpkı bir ayakkabı, elbise ve vb. mallar gibi satılmak üzere pazara çıkartılması, yani işçinin emeğini ücret karşılığında kapitaliste satması yatar. İşçi çalışmak üzere gitittği yabancı ülkelerde burada olduğu gibi sömürülerek sermaye birikimini sağlar.

Yabancı ülkelere işçi göçü ülkemizin temel meselelerinden biri haline gelmiştir. 1960 lardan bu yana Almanya'ya resmen gönderilen işçi sayısı bugün 590.000'e varmıştır. Buna öteki ülkelere çalışmaya gönderilenleri de eklersek çalışan nüfusun yüzde ikisi yurtdışına çalışmaya gidiyor. Yani çalışan her otuz kişiden biri.

İŞÇİ SİMSARIN ELİNDE

Avrupa'ya işçi sevki bir sömürü mekanizmasını harekete getirmiştir. Sömürü daha köyden başlar, kentlere ve ta Avrupalara kadar uzanır. Köy kooperatiflerinin başındakiler çoğu halde sömürü simsar durumundadırlar. Bunlar işçiliğe gitmek isteyen köylülerden büyük paralar sızdırırlar. Kontenjan alabilmek için bu paranın bir kısmını ilgililerle bölüşürler. Daha birinci gününden işçi adayı köyde ve kentte yakasını sömürücü simsarın eline kaptırmıştır. Avrupada karşısına dikilen sadece sömürü patron değildir, kendi ulusundan da patron ajanı tercümandır da.

İŞÇİ MESKENLERİ

Şimdi bir de çalışma ve oturma iznini alabilmiş işçilerin başına gelenlere bakalım. Yabancı işçiler çoğu kez çalıştıkları fabrikalara ait olan işçi yurtlarında (Heim) kalırlar. Bu yerlerin kirası oldukça pahalıdır. İşçi yurtları neyse, bunların dışında oturan işçilerin durumu büsbütün kötüdür. Heim'lara kıyasla açıkgöz aracıların işçilere kiraladıkları yerler, nisbet olarak son derece sağlığa aykırıdır. Buna bir de işçilerimizin yetersiz beslenmeleri eklenince, bunlar kısa bir süre sonunda hastalanıp yatağ düşerler, çalışamaz duruma gelirler.

DURMADAN HIZLANDIRILAN BAND

Hep biliriz ki; batının gelişmiş kapitalist ülkelerinde, kapitalistler ve tekeller en üstün tekel kârlarını elde edeblimek için ya ücretleri düşürürler, ya iş saatlerini uzatırlar. Ancak bu durum tam olarak uygulanamamaktadır; çünkü bir asgari ücret saptanmıştır ve iş saatleri 8 saat, iş haftası da 5 gün olarak tesbit edilmiştir. Ama patronlar bunun kolayını bulmuşlardır. Bandı hızlandırarak bir işçiye birkaç işçinin işini yaptırıyorlar.

YABANCI İŞÇİ İKİNCİ SINIF VATANDAŞ

Batı Avrupa'da yabancı işçinin acıklı durumunu en iyi, yine Türkiye'li işçilerden birisinin «Time» dergisine verdiği demeç dile getiriyor. Köln'de çalışan bir Türk işçisi şöyle diyor: 'Biz normal insanlar olarak değil, ikinci sınıf vatandaşlar olarak muamele görüyoruz. Bize Avrupa'nınzencileri diyebilirsiniz. Bu sözler gerçeği genel bir biçimde yansıtıyor. Bir de bu konuda ki uygulamalara bakmak gerekir. Örneklemeyecek olursak Almanya'da yabancı işçilerin ve özellikle Türk işçilerinin yaptıkları işler Alman işçilerinin yapmaktan kaçındıkları işlerdir. Ülkemizden Almanya'ya giden işçinin hepsi de kalifiye eleman değildir, büyük bir kısmı niteliksiz işçi vasfına sahiptirler. Kaldıki kalifiye olan işçilere de layık işler verilmemekte bunlar kaba işçi olarak çalıştırılmaktadır. Üstelik yabancılar ve özellikle Türk işçiler genellikle haklarını elde edebilmeleri için önemli bir silâh olan sendikal olanaklardan yoksundurlar. İşçilerimiz, çalışma izni, çocuk zammı, vergi meselesi eğitim, emeklilik hakkı ve diğer sorunlarda seslerini gerektiği gibi duyurma olanaklarından yoksundurlar. Bütün bu alanlarda işçinin hakkı yenmektedir.

Budur özet olarak Batı Avrupadaki Türk işçisinin durumu. Bize yılda en azından 1 milyar dolar döviz sağlayan ve sayısı bir milyonu bulan bu kitlenin sorunları ile ne Türk Hükümeti ne de Türk-İş'in sarı sendika liderleri ciddi olarak ilgilenmektedirler.

PARTİSİZ DEVRİMCİ MÜCADELE OLMAZ

EMEKÇİ dergisini aldım, teşekkür ederim, ayrıca sizi kutlarım. Dergiyi inceledim. Gerçi kasıtlı olarak okutulmamış bir Türk KÖYLÜSÜYÜM. Ama yine de çok iyi okudum ve iyi de anladım. Hele bastıra bastıra PARTİ'nin üzerinde durmanız beni gerçekten sevindirmiştir. Arkadaş inanın bugün ülkemizdeki EMEKÇİ sınıf öyle bir düzeye gelmiş ki, bir partide toplanmaya gerek duyuyoruz. Hele PARTİSİZ sosyalizm mücadelesi yapmak lüksten başka birşey değil. Biz KÖYLÜLER, bu düzene karşı nice öğretmen, yazar ve aydın tanırız. Hemen hegün ülkemizde düzene karşı, gazete dermen herkes bizim hastalıktan anlamış. Peki reçete ne? İşte bu önemli. Biz köylülerin artık boş laflara karnı toktur. Bugi çıkar. Gerçi eleştiri ve özeleştiriye açık olmak lazım. Ama o güzelim dergi ve gazetelerin sayfalarını eleştiri ile doldurmak, bence düşmanı unutup, birbirimizin etini yemekten başka birşey değil. Elbette hareketi saptıran bir sürü yanlış görüşler çıkacaktır. Ama bunların yanlış olduğunu anladıktan sonra eleştirmek lâzım. Meşhur 12 mart gösterdi ki, düşman hiçbir ayırt yapmadan, tüm devrimcileri göz altına aldı. Bundan tüm devrimciler ders çıkarmalıdırlar.

Ben hayvancılıkla uğraşan, köyümde süt kooperatifi başkanıyım. Köylerimizde şimdilik dergiyi okuyorlar. Peşinen yazayım bu arkadaşlar partisizliğe çok kızarlar. Kooperatifimizin eğitim günü var. EMEKÇİ dergisindeki «bugün Türkiye'de legal bir işçi partisi yoktur. (Sayı 2)» deyimine çok kızdılar. Ama iyice incelediğimiz zaman çok iyi şeylerin olduğuna inandılar.

KÖY EMEKÇİSİ

DOĞRU DEVRİBCİ ÇİZGİ

EMEKÇİ'nin yöneticisi arkadaşlara.

Devrimci eylemlerinden dolayı, 12 Mart sonrası dönemde sürülen yüzlerce öğretmen biriyim, ve halen de bu sürgün yaşamım devam ediyor.

Bir ara kendimi, 12 Mart sonrasının ekonomik ve toplumsal olayları altında adeta ezilmiş kalmış gibi hissetmeye başlamıştım. Zihnimde beliren bazı ikilem ve kavram kargaşalarından kendimi daha yeni kurtarır gibi oluyorum.

Türkiye de demokrasi perdesinin hafifçe aralanmasiyle, eski oportünist kilik ve franksiyonların daha da ufak parçalara bölünerek, yeni yeni kavram ve teorilerle tekrar Türkiyedeki sol hareket içinde belirmeleri, gerçek devrimci kesim üzerinde bazı yanılgılara ve sapmalara yolaçabilmiştir. Bizler bu kargaşa içinde gerçek doğru devrimci çizgiyi saptamada, yanılgılara düşebiliyoruz.

Şimdiye kadar takip ettiğim kadariyle, en doğru - DEVRİMCİ çizgiyi, EMEKÇİ dergisinin izlediği kanısındayım. Bundan böyle ben de EMEKÇİ'nin bir okuyucusu ve onun görüşlerini benimseyen bir kişi olarak sizlerle ilişki kurmak istiyorum.

Tüm devrimci uğraşılarınızda başarılar dilerim.

KÖY ÖĞRETMENİ

İşsizliğin ve pahalılığın nedeni: Emperyalist sömürü ve bağımlı kapitalizm

Biz işçileri yakından ilgilendiren ekmek, şeker, yağ, sigara gibi mallara zam yapıldı. Fiyatlar ateş pahası oldu. Fiyat artışları nedeniyle birçok mal karaborsaya düştü. Ne yiyeceğiz, ne giyineceğiz diye günlerce hesaplar yapıp duruyoruz. Aldığımız ücretlerle bir türlü geçinemiyoruz.

Aldığımız ücretlerle geçinemezken, fiyatlar günden güne artıyor. Fiyat artışları sürekli devam ederken ücretlerimiz ise yerinde saymaktadır. Geçen yıllara, rakamların diliyle şöyle bir göz atarsak şunu görürüz:

1971 de fiyatlar % 15,9 artarken, ücretler % 7,8 arttı.

1972 de fiyatlar % 18,4 artarken, ücretler % 13,1 arttı.

1973 de fiyatlar % 20,2 artarken, ücretler % 11,5 arttı.

1974 de de aynı durum devam etti. 1975 e ise hepimizin gayet iyi bildiği gibi yeni zamlarla girdik. Fiyalar hızla artışa devam ediyor, ama ücretler hâlâ yerinde sayıyor.

FİYAT ARTIŞLARININ ÜCRETLERİ HIZLA GEÇMESİ NE DEMEKTİR?

Biz işçilerin tek gelir kaynağı ücretlerimizdir. Aldığımız ücret zamlarıyla fiyat artışlarına yetişmeğe çalışırız. Ama rakamlara bakarsak görüyoruz ki fiyat artışları katbe kat ücret artışlarından daha fazla. Peki bu ne demektir?

Bu, biz işçilerin cebine giren paranın artmasına rağmen evimize giren malların miktarının azalması demektir. Başka bir deyişle, elimize geçen paranın (ücret zammı) ile artmasına karşılık, evimize giren malların (fiyat artışları nedeniyle) azalmasıdır. Yani biz işçiler patronlardan dişe diş mücadeleler sonucu elde etitğimiz ücret zamlarını, fiyat artışları nedeniyle kaybetmekteyiz. Günden güne yoksullaşmaktayız.

FİYAT ARTIŞLARININ SEBEBİ NEDİR?

Bilim adamları, fiyatların sürekli olarak hızlı bir şekilde artmasına enflasyon diyorlar. Türkiye, dünyada enflasyon hızı bakımından en başta gelenlerdendir. Ama bu alanda bizi geçenler de var. Şili gibi, Endonezya gibi, Filipin gibi; yani Amerikan emperyalizmi nerede bir faşist darbeyi tezgâhlayabildiyse o ülkelerin emekçilerinin gerçek geliri enflasyon yoluyla düştükçe düşüyor. Bizde hükümetin izlediği politika enflasyoncu politikadır. Enflasyonun nedeni, artık son bunalımına girmiş olan kapitalizmin kendisidir. Kapitalizmin olduğu her yerde enflasyon da vardır.

Türkiye'de sürekli ve hızlı fiyat artışlarına (enflasyona) sebep olan nedenler nelerdir?

Birincisi, Türkiye emperyalizm (özellikle Amerikan emperyalizmi) tarafından sömürülen bir ülkedir. **Türkiye toplumu gerçek bir sanayileşme görmemiştir. Türkiye ekonomisi, emperyalizme bağımlıdır.** Bu yapımızdan ötürü, dünyanın kapitalist-emperyalist ülkelerinde kol gezen enflasyon dalgasını ithalat yoluyla kendi ülkemize getiriyoruz. Yani yurtdışındaki fiyat artışları dışardan aldığımız her malla Türkiye'ye girmektedir.

İkincisi; patronların aşırı kâr etme hırsı fiyat artışlarına yol açmaktadır. Yani daha fazla kâr etmek isteyen patronlar, malların fiyatlarına zam yaparak, yoksul halkımızın elindeki paraları ceplerine aktarmaktadırlar.

Üçüncüsü; devlet PTT, ulaştırma gibi vasıtalı vergileri artırıyor. Bu tür vergileri de ödeyen işçiler ve köylüler oluyor. Bu da fiyat artışlarına yol açıyor. Ama vergileri de ödeyen biz işçiler, fiyat artışlarının da yükünü çeken yine biz işçiler ve köylüleriz.

Biz işçiler, hızlı fiyat artışlarına yetişebilmek için ücretlerimize zam isteriz. Bunun için de toplu iş sözleşmeleri sırasında daha fazla hak alabilmek amacıyla patronlarla mücadele ederiz. Bir miktar ücret zammı alırız. Ama toplu sözleşmenin (bir yıl ile üç yıl arasında) bir süresi vardır. Ne kadar uzun olursa, biz de o kadar geç ücret zammı alırız. Yani fiyat artışları her zaman devam ederken bizim ücretlerimize zam belli bir zaman aralığında olur. Toplu sözleşmelerde kademeli bir artış da bizi aldatmasın. Yıldan yıla fiyat artışları öylesine hızlı oluyor ki, yıldan yıla elde edilen ücret artışının birkaç katını silip süpürüyor. Bütün bunlarda gösteriyor ki fiyat artışları (enflasyon politikası) patronların cebine daha fazla kâr girmesi, biz işçilerin ise evine daha az mal girmesi için uygulanır.

YERLİ VE YABANCI SÖMÜRÜ İŞSİZLİĞİ ARTIRIYOR

Fiyat artışları devam ederken, ülkemizde işsizlik de kol gezmektedir. Dünyada işsizlik bakımından da başta gelenlerdeniz. Devletin resmi rakamlarına göre, açık işsizlerin sayısı 2 milyona yaklaştı. Gerçekte ise, açık ve gizli işsiz sayısı 6 milyonu geçmiş bulunmaktadır. Gizli işsiz, yılın birkaç ayında işçi olarak çalışıp da diğer aylarında boş oturan kimsedir.

Kapitalizmin olduğu her yerde, işsizlik de vardır. İşsizliğin nedeni kapitalist ekonomidir. Kapitalist bir toplumda işsizliğe yol açan nedenler şunlardır:

Birincisi; kapitalistlerin yedek işsizler ordusuna ihtiyacı vardır. Yani kapitalistler, işçi sınıfının devrimci dayanışma ve birlik ruhu içinde gelişen mücadelesini parçalayabilmek, işçileri birbirine düşürebilmek, işçileri baskı altında tutabilmek için işsizler ordusundan faydalanırlar. Yedek işsiz bol olunca, patron istediği işçiyi kolayca işten atabilir ve işsiz durumda olan işçiyi daha az ücretle çalıştırabilir. Çünkü işsizlik cehenneminde açlık içinde kıvranan bir işçinin az bir ücretle iş bulması ona bir mutluluk gibi gelir. Ama bu geçicidir. Çünkü işçi sınıfının devrimci dayanışma ve birlik ruhu üstün çıkar.

İkincisi; patronlar, teknik gelişme yoluyla emeğin verimliliğini daha fazla kâr elde edebilmek için artırırlar. Yani eskiden beş kişinin çalışmasına gerek duyulan bir makinanın yerine patron öyle bir yeni makina bulur ki, üç kişi çalışır. Böylece de fazla olan işçi atılır; işsizler ordusuna katılır.

Üçüncüsü; Makinalı üretim geliştikçe çocuk ve kadınların işgücünden faydalanmayı patron daha kârlı bulur. Kadın ve çocukların çalışması ile eskiden çalışabilen işçiler işsizliğe terkedilirler.

Kapitalist, bir toplumda işsizliğin nedenleri, kısaca bunlardır. Fakat Türkiye'de işsizliğin özel olarak artmasına sebep olan en önemli nedenlerden biri de, Türkiye'nin emperyalizm tarafından sömürülen, bağımlı kapitalist bir ülke olmasıdır. Türkiye'de gerçek bir sanayileşmenin olmaması, artan nüfus fazlasını ve topraksızlık nedeniyle köyden şehre akın eden nufüs çoğunluğunu işsizliğe terketmektedir. Gerçek sanayileşmemizi ise emperyalist sömürü ve emperyalist sömürüye aracılık eden işbirlikçi patronlar engellemektedirler.

HER YERDE FİYAT ARTIŞLARI VE İŞSİZLİK YOKTUR

Peki bu fiyat artışları ve işsizlik dünyanın her yerinde var mı? Gazetelere dikkatle şöyle bir göz atarsak, sürekli olarak fiyat artışlarının ve işsizliğin, sömüren kapitalis-emperyalist ülkelerde ve sömürülen geri bırakılmış ülkelerde olduğunu görürüz. Bunun karşısında tam tersine sosyalist ülkelerde fiyat artışlarının ve işsizliğin görülmediğini anlarız. Hatta burjuva gazetelerinin bile yazdığına göre sosyalist ülkelerde sürekli olarak fiyatlar düşmektedir. Bu da gösteriyor ki **fiyat artışları ve işsizlik cehenneminin kaynağı kapitalizmdir.**

BU DÜZEN SÜRDÜKÇE FİYAT ARTIŞLARI VE İŞSİZLİK DE SÜRECEKTİR

Gördük ki fiyat artışları ve işsizliğin kaynağı kapitalizmdir. Türkiye'de de işsizliğe ve fiyat artışlarına (pahalılığa) emperyalist sömürü ve bağımlı kapitalist düzen kaynaklık etmektedir. O halde biz işçiler, köylüler, aydınlar olarak ne yapmalıyız?

Birincisi; Tek tek her fabrikada Toplu iş sözleşmesi zamanı mücadele edelim, daha fazla ücret zammı alalım, fiyat artışlarına yetişmeğe çalışalım. Patron işçi arkadaşlarımızı işten attığı zaman direnelim. Fakat bu çözüm şekli sıtma ile mücadele etmek için tek tek sivrisineği öldürmeğe benzer. Nasıl tek tek sivrisineği öldürmekle sıtma ortadan kalmayacaksa, ücret zammıyla da fiyat artışlarına yetişemeyiz, işsizlik cehennemini hele hiç ortadan kaldıramayız. O halde bu yetmez.

İkincisi; Biz işçiler, köylüler, memurlar, esnaflar, zanaatkârlar yani tüm yoksul Türkiye halkı olarak hayat pahalılığı ve işsizlik cehenneminin kaynağını ortadan kaldırmak için mücadele edelim. Yani sıtma mikrobunu yokedebilmek için bataklığı kurutalım. Budur çözüm.

Türkiye'de hayat pahalılığının ve işsizlik cehenneminin kaynağı emperyalist sömürü ve bağımlı kapitalist yapımızdır, dedik. O halde bu düzen sürdükçe hayat pahalılığı ve işsizlik cehennemi de sürecektir. Biz işçiler, köylüler, aydınlar, esnaflar, zanatkârlar buna müsaade edersek hayat pahalılığı ve işsizlik cehennemi içinde kıvranıp duracağız. Bundan kurtulmanın yolu bataklığı kurutmaktır. Bu da ancak sosaylist düzende gerçekleşir. Ama, sosyalizme giden yolda ilk önce ülkemizde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini başarıya ulaştırmak zorundayız.

Siyasî gazete. Onbeş günde bir yayınlanır.
Sahibi: M. LÜTFİ KIYICI
Sorumlu Yazıişleri Müdürü: S. ASLAN
Adresi: Yerebatan Cad. 43/2 Sultanahmet/İst.
Abone bedeli: Yıllık 40 Tl. Altı aylık 20 Tl.
Dağıtım: İstanbul VER-DA/Ankara: ANKARA dağıtım.
Dizgi-baskı: YELKEN Matbaası
Baskı Tarihi: 24.3.1975